

at man maa den Vej ud, at man i visse Tilfælde maa tale sig til Rette og ikke blindt pukke paa Regulativer eller Lønoverenskomster.

Det ærede Medlem omtalte saa forskellige Forhold; saaledes nævnte han, at man — saaledes forstod jeg det i alt Fald — i 1907 ikke havde produceret mere med den længere end i 1919 med den kortere Arbejdstid. Det ærede Medlem nævnte en Del Industrier: Cement-, Glas-, Jernstøberi-, Skibsværft- og Tekstilindustrien, men de Tal, han meddelte, er ganske misvisende, naar de ikke er udregnede med de forandrede Forhold for Øje. Det er en Selvfølge, at Forholdene er blevet betydeligt ændrede, og at man har betydelig bedre tekniske Hjælpemidler i 1919—20 end i 1907. (*Hans Nielsen*: 1917). Var det i 1917? Ja, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlems Udtalelser. Hvor det drejer sig om Værdiangivelser i Kroner, spiller selvfølgelig store Prisforhøjelser i betydelig Grad ind. En Opremsning af Tal, hvor man ikke har Materiale ved Haanden til at belyse, hvad der er Aarsagen til, at netop disse Tal foreligger, kan ikke bevise noget som helst.

Jeg omtalte lige, at det ærede Medlem i det store og hele var yderst imødekommende og stilfærdig i sin Maade at tale paa, anvendte en tiltalende Form, som ikke altid anvendes fra det socialdemokratiske Partis Side. Det ærede Medlem slog dog til sidst over i en truende, en mørk Tone, idet han spurgte, om Arbejdsgiverne ønskede Tilstandene fra andre Lande overført til vort Land, og henviste til Rusland og Tyskland. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem synes, at Tilstandene i Rusland er saa attraaværdige — det kunde næsten fremgaa af, hvad det ærede Medlem sagde —, men overfor en underforstaaet Trusel, som maaske skulde ligge i Ordene — det er jo ikke første Gang, vi hører sligt i denne Sal —, maa jeg sige, at en saadan virker ikke mere; nu maa vi se paa Sagerne, som de er, vi maa, ganske uanset, om den ene eller den anden Part her skulde mene, at det vil kunne bringe nogen Ravage, føre det frem, som vi skøner bør føres frem, vi kan ikke nøjes med kritikløst at sige ja og Amen til, hvad der fordres; vi maa tage de praktiske Forhold i Betragtning. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer af Tinget, som er Socialdemokrater — og samtidig bede dem at gøre deres Indflydelse gældende i samme Retning overfor Bestyrelsesmedlemmer i

de samvirkende Fagforbund —, at de, hellere end i Tide og Utide at stille større Krav op, siger Sandheden til Fagforeningernes Medlemmer, siger dem, at Forholdene er saadanne, at vi maa være belavede paa en anden Tingenes Tilstand. (*L. Rasmussen*: Læg selv for!). Det har vi gjort, vi har gjort opmærksom paa det i Arbejdsgiverforeningen, og det gør vi, hvor som helst vi kan. Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde søge at gøre min Indflydelse gældende overfor den konservative Presse, saa at den ikke blev ved at være saa slem mod Arbejderne; dertil maa jeg sige, at paa den konservative Presse har jeg ingen direkte Indflydelse, men jeg vil henstille til det ærede Medlem at gøre sin vistnok betydelig større Indflydelse gældende overfor den socialdemokratiske Presse, saa den ikke skriver, som den nu gør.

Det ærede Medlem fremsatte til sidst et Ønske om, at Arbejderne maatte faa Indseende med og Indflydelse paa, hvordan Virksomhederne ledes. Det er jo de saakaldte Bedriftsraad, der her er Tale om: Det Spørgsmaal behandles nu mellem de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen, og Forhandlingerne skal være sluttede inden Udgangen af Aaret, saa der er ingen Anledning til at komme ind paa Sagen her; naar de nævnte Forhandlinger slutter med en Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse, er det tidsnok at tage Spørgsmaalet op her.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte sin Forargelse over det Sprog, der i visse Blade anvendtes mod Arbejderne, og sagde, at man ikke vilde byde nogen anden Befolkningsklasse noget lignende. Den Udtalelse undrer mig i høj Grad, thi saa vidt jeg ved, er det ærede Medlem Redaktør, ellers vilde jeg bede ham læse socialdemokratiske Blade. Der har man adskillige Gange læst kraftige Udtalelser om Arbejdsgiverne, Udtalelser, der saa vist gennemgaaende er langt kraftigere end de Udtalelser mod Arbejderne, man kan pege paa. Hermed være ikke sagt, at jeg billiger uforholdsmæssig kraftige Ord. Jeg billiger, at Sandheden bliver sagt saaledes, at den høres, men den skulde gerne siges paa en sømmelig Maade.

Til sidst vil jeg i Anledning af forskellige Forhold, vi i Finansudvalget, navnlig i den senere Tid, har fæstet Opmærksomheden paa, gøre en Henstilling, som vistnok maa gælde samtlige Ministerier, der har med Byggesager at gøre, nemlig den, at de paagældende Ministre passer saa meget som muligt paa, at For-